

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 69232-02-25 בר נ' פרץ גופמן תורג'מן

לפני כבוד השופטת ענבל קרן

חן-לי בר ת.ז. 038133443

התובעת:

נגד

גניה פרץ גופמן תורג'מן ת.ז. 305982829

הנתבעת:

פסק דין

בפניי תביעה לחיוב הנתבעת בפיצויים בסך 150,000 ₪ בגין פרסום לשון הרע על התובעת.

1. לפי הנטען בכתב התביעה, התובעת מפעילה ערוץ YouTube בשם "חברותא חיה" ("Chevruta Chaya") [להלן: "הערוץ" או "ערוץ ה-Youtube"].

2. ביום 4.11.2022 העלתה התובעת לערוץ סרטון בכותרת: "אואזיס-עינת מים- עינת בראון. רבת הזהויות. נוכלת מסיונרית במסווה של מורה לקבלה".

נטען בכתב התביעה, כי הנתבעת פרסמה תגובה לסרטון זה המהווה לשון הרע. וזו לשון התגובה: "את מביכה ברמות ועדיין לא חשפת את זהותך, במה את מתביישת? שידעו שאת נערת ליווי בעברך....?"

3. ביום 16.4.2025 הגישה הנתבעת מסמך שכותרתו "תגובה לתביעה – חן לי בר...".

במסמך זה כתבה הנתבעת, כי תגובתה לסרטון נכתבה מתוך סקרנות ולא מתוך כוונה לפגוע, להשמיץ, או לפגוע בפרטיותה של התובעת. לטענתה, תגובתה חוסה תחת הגנת "חופש הביטוי" במסגרת זכותה להביע עמדתה במסגרת דיון ציבורי. כן טענה, כי התובעת בחלק מהסרטונים שפרסמה השמיצה אנשים שונים תוך כדי הסתרת זהותה, כשלטענתה, מהות הערוץ (אותו מנהלת התובעת) הוא דיבה ולשון הרע.

הנתבעת הכחישה קשר לגבי עינת מים (קשר לו טענה התובעת בכתב התביעה), והכחישה כי היא נשלחה על-ידה על מנת לכתוב את התגובה הנ"ל.

בנוסף טענה הנתבעת, כי התובעת פנתה אליה באופן לא חוקי באמצעות ה-WhatsApp וכן הפעילה כנגדה חוקר פרטי שלא כדין.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 69232-02-25 בר נ' פרץ גופמן תורג'מן

- לטענת התובעת, יש לדחות את התביעה על הסף, הואיל והיא נעדרת בסיס משפטי ונטענו בה טענות שאינן אמת.
4. ביום 21.4.2025 ניתנה החלטת כב' הרשמת ד' ביאלר, בה התבקשה התובעת להסביר האם מסמך התגובה הנ"ל מהווה כתב הגנה מטעמה, וכן הומלץ לה לפנות לקבלת ייעוץ משפטי.
5. ביום 5.6.2025 הגישה התובעת תגובה, בה טענה כי היא אִם לשלושה ילדים קטנים וכי מצבה הכלכלי אינו מאפשר לה לשכור שרותי עורך דין. כן טענה, כי מדובר ב"תביעת השתקה" (SLAPP - Strategic Lawsuit Against Public Participation).
- לטענתה, הואיל והתובעת טענה כי אינה עובדת, הרי שהדברים שנרשמו בתגובה בערוץ לא פגעו בפרנסתה. כן טענה, כי התובעת הגישה תביעה בעילה של לשון הרע, בעוד בערוץ התובעת משמיצה רבנים ואישי ציבור.
- הנתבעת הבהירה, כי תגובתה הקודמת היוותה בקשה לסילוק התביעה על הסף.
6. ביום 9.6.2025 הועבר ההליך לשמיעה בפניי והוריתי לצדדים להשלים את ההליכים המקדמיים בהתאם להוראות תקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט-2019 (להלן: "תקנות סדר הדין האזרחי"), כן קבעתי ישיבת קדם משפט לתאריך 16.9.2025.
7. ביום 2.7.2025 הגישה התובעת בקשה להוספת ראיות חדשות.
- בבקשה נטען, כי לאחר הגשת התביעה הנתבעת כתבה תגובות בעמוד ה-Facebook של התובעת תוך שימוש ב"פרופיל לא מזוהה" במטרה להכפיש את שמה, וכך עשתה גם בערוץ שלה, כשהיא השאירה תגובות "סמיילי צוחק", דבר שלטענתה מבטא את הזלזול של הנתבעת כלפי ההליך המשפטי.
- לטענת התובעת, היא מעולם לא הסתירה את זהותה בערוץ, בניגוד לטענת הנתבעת, והיא גם לא טענה שהנתבעת פגעה בפרנסתה, אלא שהיא פגעה בשמה.
- כן טענה, כי היא אדם פרטי ולא דמות ציבורית או ארגון, ולכן "תביעת השתקה" אינה רלוונטית במקרה זה.
8. בהחלטתי מיום 6.7.2025 הוריתי על קבלת תגובת הנתבעת וזו הוגשה ביום 30.7.2025.
- בתגובתה טענה הנתבעת, כי התובעת משמיצה אותה באופן ישיר, כפי שהיא עושה גם כלפי אנשים אחרים. הנתבעת צירפה לתגובתה נספחים שלטענתה תומכים בדבריה.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 69232-02-25 בר נ' פרץ גופמן תורג'מן

לטענת הנתבעת, תגובותיה בערוץ אינן מבזות, או משפילות, אלא התובעת היא זו שקראה לה "אישה חולנית".

הנתבעת הפנתה להליך אחר (ת"א (שלום חי') 23441-02-23 **דביר ארי-אל נ' בר**), וטענה, כי בו חויבה התובעת לפצות את התובעים (שם) בסכום של 300,000 ₪ וכן לפרסם התנצלות פומבית, אך היא (התובעת) לא קיימה את פסק הדין, והתנהלותה מצביעה על זלזול בהחלטות בית המשפט.

לטעמה של הנתבעת, התובעת עושה שימוש לרעה בהליך המשפטי.

9. לישיבה שהתקיימה בתאריך 16.9.2025 התייצבה התובעת, אך הנתבעת לא התייצבה.

בישיבה זו טענה התובעת, כי הנתבעת ממשיכה להכפיש אותה באמצעות פרופילי משתמש נוספים, אך היא אישרה שאין בידה ראיה ישירה שזו אכן הנתבעת, אלא שלטענתה, הם משתמשים באותן טענות שטענה הנתבעת בתגובה שנמסרה על ידה בהליך דנן.

10. בהחלטתי בתום הישיבה הנ"ל הוריתי לתובעת להגיש את המסמכים הנוטענים ולאחר מכן יובא התיק מתן פסק דין.

11. ביום 21.9.2025 הגישה התובעת את המסמכים הנוטענים.

12. אציין, כי הן התובעת והן הנתבעת אינן מיוצגות בהליך זה.

דיון והכרעה:

13. בהתאם לתקנה 61(ד) לתקנות סדר הדין האזרחי: **"דין אי-התייצבות בישיבת קדם- המשפט כדין אי-התייצבות בדיון"**. כאשר לגבי אי-התייצבות נתבע לדיון קובעת תקנה 75(2): **"לא התייצב הנתבע והתובע התייצב, רשאי התובע להוכיח את תביעתו, ויהיה זכאי לסעד שביקש לפי הראיות שהתקבלו"**.

בענייננו, קיים במערכת "נט המשפט" אישור על כך שהנתבעת צפתה בהחלטה מיום 9.6.2025 בה נקבע הדיון ליום 16.9.2025.

כן צפתה הנתבעת בהחלטתי מיום 6.8.2025, בה קבעתי שטענות התובעת בבקשתה ידונו **"בדיון הקבוע ביום 16.9.2025"** (וזאת לפי התייעוד במערכת "נט המשפט").

לפיכך, ידעה הנתבעת על מועד הדיון, אולם היא לא התייצבה אליו ואף לא הגישה לאחר מכן הודעה המסבירה את הטעם לאי-התייצבותה לדיון.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 69232-02-25 בר נ' פרץ גופמן תורג'מן

14. על כן, בהתאם לתקנות 61(ד) ו-75(2) לתקנות סדר הדין האזרחי, רשאית התובעת להוכיח את תביעתה ולהיות זכאית לסעד בהתאם לראיות שהביאה.

15. התובעת הפנתה גם לפרסומים נוספים אותם היא מייחסת לנתבעת, שנעשו לאחר שהוגש כתב התביעה. אולם, התובעת לא ביקשה לתקן את תביעתה בעניין זה, כך שהפרסום בו אדון במסגרת פסק דין זה הוא רק הפרסום שנכלל בכתב התביעה.

16. כאמור, בפרסום זה כתבה הנתבעת: **"את מביכה ברמות ועדיין לא חשפת את זהותך, במה את מתביישת? שידעו שאת נערת ליווי בעברך...."**

הנתבעת בכתבי טענותיה לא הכחישה כי היא זו שכתבה את הפרסום, אולם טענה שהוא חוסה תחת "חופש הביטוי". כמו כן טענה ש"התגובה שלי הייתה תגובה שנכתבה מתוך סקרנות ולא מתוך כוונה לפגוע או להשמיץ".

לשון הרע – המסגרת הנורמטיבית:

17. תביעה לפי חוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 (להלן: "החוק") מחייבת איזון בין חופש הביטוי מחד, לבין הזכות לשם טוב מאידך. שתי הזכויות הנ"ל נגזרות מכבוד האדם, ולפיכך האיזון ביניהן אינו פשוט (לעניין זה עיינו: בדברי כב' המשנה לנשיא נ' סולברג ברע"א 6657/20 ערוץ 10 החדש בע"מ נ' שרת התרבות והספורט, פסקה 31 (13.3.2024); בדברי כב' הנשיא (בדימוס) א' ברק בע"א 4534/02 רשת שוקן בע"מ נ' הרציקוביץ', פ"ד נח(3) 558, 565-566 (2004) [להלן: "עניין הרציקוביץ"]; וכך בדבריו ברע"א 4740/00 אמר נ' יוסף, פ"ד נה(5) 510, 518-520 (2001)).

היקף ההגנה שתינתן לכל אחת מהזכויות הללו תלוי בהקשר בו הן מתנגשות ותלוי בקיומם של אינטרסים ציבוריים וערכים רלוונטיים נוספים באותו הקשר.

במסגרת זו על בית המשפט לשקול את אופיו ותכליתו של הביטוי בו עוסקים. כך, למשל, תינתן הגנה רחבה יותר לביטוי פוליטי או סאטירי, על פני ביטוי מסחרי, שכן ביטוי פוליטי או סאטירי משרתים באופן ישיר את התכלית בגינה ניתנת הגנה לחופש הביטוי והיא – כינון משטר דמוקרטי המבוסס על ריבוי דעות והאפשרות החופשית לקבל מידע, להחליף רעיונות ולהתמודד עם דעות (בעניין זה עיינו בדברי כב' השופטת (בדימוס) ע' ארבל (בדעת הרוב) ברע"א 10520/03 בן גביר נ' דנקנר, פסקאות 3-5 (12.11.2006)).

18. יחד עם זאת, הזכות של חופש הביטוי אינה זוכה להגנה מוחלטת ובלתי מסויגת, ויש מקרים בהן היא נסוגה מפני ערכים אחרים, כגון האיסור על הפגיעה בשם הטוב.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 69232-02-25 בר נ' פרץ גופמן תורג'מן

לעניין חשיבות הזכות לשם טוב יפים דברים שכתבה כבי' השופטת (בדימוס) ע' ארבל (שם), בפסקה 4):

"הזכות לשם טוב, שגם עליה נשפכה כבר דיו רבה, מהווה חלק אינטגרלי מערך כבוד האדם וזכתה להכרה עוד במקורותינו, שם נאמר, בין היתר, כי 'טוב שם משמן טוב' (קהלת ז', א), כי 'לא נחתם גזר הדין על אבותינו במדבר אלא על לשון הרע בלבד' (רמב"ם, דעות ז', ב'), כי 'המספר לשון הרע, כאילו כפר בעיקר' וכי 'כל המלבין פני חברו ברבים כאילו שפך דמים' (בבא מציעא נח, ע"ב). על החומרה שייחסו המקורות לפגיעה בשם הטוב ניתן ללמוד מהקביעה כי: 'כל היורדין לגיהנם עולין חוץ משלושה שירדין ואין עולין. ואלו הן... המלבין פני חברו ברבים' (בבא מציעא, שם)."

19. בהתאם לפסיקת בית המשפט העליון, ישנם ארבע שלבים במסגרת ניתוח ביטוי שנטען כי הוא מהווה לשון הרע:

"ניתוח ביטוי במסגרת עוללת לשון הרע נעשה בארבעה שלבים: בשלב הראשון, יש לשלוף מתוך הביטוי את המשמעות העולה ממנו לפי אמות המידה המקובלות על האדם הסביר, כלומר יש לפרש את הביטוי באופן אובייקטיבי, בהתאם לנסיבות החיצוניות וללשון המשתמעת (שנהר [39], בעמ' 109). בשלב השני, יש לברר, בהתאם לתכלית החוק לאיזונים חוקתיים, אם מדובר בביטוי אשר החוק מטיל חבות בגינו, בהתאם לסעיפים 1 ו-2 לחוק (השוו Price supra [40], at pp. 3-4). בשלב השלישי, בהנחה שעברנו את המשוכה השנייה, יש לברר אם עומדת למפרסם אחת ההגנות המנויות בסעיפים 13-15 לחוק. השלב האחרון הוא שלב הפיצויים. ודוק: 'האיזון החוקתי בין הזכות לשם הטוב ולפרטיות לבין הזכות לחופש הביטוי משתרע הן על קביעת האחריות (בנזיקין ובפילילים) בגין לשון הרע והן על קביעת הסעדים הננקטים כאשר מתגבשת האחריות" (פרשת אמר [1], בעמ' 520). כך האיזון שולט על קביעת הגדרתם של הביטויים המהווים לשון הרע, על היקפן של ההגנות המנויות בחוק ועל סוגיית הפיצויים. (דברי כבי' הנשיא (בדימוס) א' ברק בעניין הרציקוביץ', בעמ' 568).

האם הפרסום בענייננו מהווה לשון הרע?

20. לצורך מענה על השאלה האם הפרסום בענייננו מהווה לשון הרע, יש לבחון את המילים אשר לטענת התובעת מהוות לשון הרע, ולעמוד על משמעותן הטבעית, כפי שעמד על כך כבי' הנשיא מ' שמגר ז"ל בע"א 723/74 הוצאת עיתון הארץ בע"מ נ' חברת החשמל לישראל בע"מ, פ"ד לא(2) 281, 300 (1977):

"כאשר באים לבחון משמעותן של מילים לצורך בדיקת מהותן מפרשים אותן על-פי המובן אותו מייחס להן הקורא או השומע הסביר ואין מטים אוזן לפרשנויות משפטיות, בדרך בה היו בוחנים מסמך משפטי ומנתחים

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 69232-02-25 בר נ' פרץ גופמן תורג'מן

תכנו. אומר בהקשר זה השופט Lord Reid במשפט Lewis v. Daily Telegraph (1964) A.C. 234, p. 258 [20]:

אינן להטיל ספק בכך כי בתביעות בשל לשון הרע השאלה היא מה משמעותן של המילים בעיני האדם הרגיל: אין זה ענין של פרשנות במשמעותה המשפטית. האדם הרגיל אינו מתגורר במגדל שן ואין הוא חדור ידע בתחום כללי פרשנות. על-כן מסוגל הוא לקרוא והוא קורא בין השורות לאור הידע הכללי שלו וניסיונו בחוויות העולם. מה שהאדם הרגיל היה מסיק, ללא ידע מיוחד, נקרא, בדרך-כלל, המובן הטבעי והרגיל של המילים, אולם ביטוי זה מטעה למדי, בשל כך שהוא מסתיר את העובדה כי כללים בו שני יסודות. לעתים אין צורך ללכת אל מעבר למילים עצמן, כגון כאשר כונה התובע 'גנב' או 'רוצח'. אך תדיר יותר העוקף אינו כל כך במילים עצמן, אלא בכך מה האדם הרגיל עשוי להסיק מהן, וגם דבר זה רואים כחלק מן המובן הטבעי והרגיל.

הווה אומר, המובן הטבעי והרגיל של המילים יימצא לעתים במובן המילולי כפשוטו, ולעתים במסקנות מבין השורות. אל המובן הטבעי והרגיל של מילים אין להגיע תוך גידודן וניתוקן מהקשרן אלא נהפוך הוא, יש לראותן על רקען הכללי בו הובאו ובהקשר הדברים בו פורסמו. מכאן למשל, כי כאשר בית-המשפט בוחן דברים שפורסמו בעתון ומבקש ליישם את המבחן של האדם הסביר והרגיל, עליו להעריך מה משמעותן ומובן של המילים בעיני קורא העתון הרגיל ולשקול איך היה הלה מבין את הכתוב. לכלל האמור, המפנה אותנו אל משמעותן הרגילה של המילים, יש ביטוי נוסף: יש לפרש את המילים בהקשר בו פורסמו, ללא היזקקות לנתונים חיצוניים נוספים העלולים לשנות את משמעותן או להרחיבן, אלא אם ניתן להוכיח כיגם נתונים נוספים אלה הם בגדר ידיעתם הרגילה של אלה ששמעו או קראו אותם." (ההדגשה שלי – ע.ק.)

דהיינו, יש לבחון את משמעות הפרסום בעיני האדם הסביר, ויש לפרשו לפי המשמעות המקובלת של הפרסום בציבור כולו ולפי הבנתו של "האדם הרחוב" או "האדם הרגיל" (עיינו: אורי שנהר, **דיני לשון הרע** (1997), בעמ' 110 [להלן: "א' שנהר"]).

21. אין מקום לבחון מה הייתה כוונתה של הנתבעת בעת שפרסמה את הפרסום הנ"ל, "שהרי מטרת החוק היא למנוע פגיעה בנפגע - ופגיעה שכזו עלולה להיגרם בין אם הייתה מכוונת ובין אם לאו. מאותו טעם לא ייחס בית המשפט חשיבות לדרך בה הובן הפרסום על-ידי הנפגע או על-ידי מי שהגיע אליו דבר הפרסום. תכלית החוק מניעת פרסום הפוגע בנפגע בעיני 'אדם סביר' כפי שזה ייתפס בעיני בית המשפט" (א' שנהר, בעמ' 111).

בנוסף, בחינת משמעות הפרסום תיעשה בהתאם להקשר המלא והרחב בו נעשה הפרסום, והרושם הכללי שהוא יצר (עיינו בעניין זה בדברי כב' הנשיא מ'לנדוי ז"ל (בדעת הרוב) בד"נ

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 69232-02-25 בר נ' פרץ גופמן תורג'מן

9/77 חברת החשמל לישראל בע"מ נ' עיתון הארץ בע"מ ואח', פ"ד לב(3) 337, 354 (1978).

22. בפרסום מושא ההליך כתבה הנתבעת: "את מביכה ברמות ועדיין לא חשפת את זהותך, במה את מתביישת? ... שידעו שאת נערת ליווי בעברך....?" (ס'1 ל"תגובה לתביעה" שהגישה ב 16.4.2025 להלן: תגובת הנתבעת").

אמירה כי פלונית הייתה בעברה "נערת ליווי" מתפרשת בעיני "האדם הסביר" כאמירה שיש בה להשפיל ולבזות את אותה פלונית בעיני הבריות.

האמירה נכתבה במסגרת תגובה לסרטון YouTube שפרסמה התובעת, ויש באמירה זו של הנתבעת כדי לבזות את התובעת בעיני הצופים באותו סרטון, ולעשותה מטרה "לבוז או ללעג מצד" (סעיף 1 לחוק).

בנוסף, אין מדובר בגידוף שנאמר בלהט הרגע במסגרת ויכוח. הנתבעת העלתה את הדברים על הכתב, וניסחה אותם בצורה שיובנו על ידי ה"אדם הסביר" כאמירה עובדתית, שיש בה כדי לבזות את התובעת.

23. כן הפרסום בענייננו נעשה כתגובה לסרטון YouTube, הפתוח לצפייה לציבור הרחב, ולפיכך הוא "עשוי היה, לפי הנסיבות, להגיע לאדם זולת הנפגע" (סעיף 2 לחוק).

24. הואיל והתובעת צלחה את השלבים הראשון והשני בבחינת ביטוי במסגרת עוללת לשון הרע, הרי שעתה יש לבדוק האם עומדת לנתבעת אחת (או יותר) מן ההגנות המנויות בסעיפים 13-15 לחוק.

האם עומדת לנתבעת הגנה בהתאם לחוק איסור לשון הרע?

25. הנתבעת לא טוענת במפורש לאחת מן ההגנות המנויות בסעיפים הנ"ל, אולם מתגובתה ניתן להבין כי, למעשה היא טוענת שהפרסום שביצעה נעשה בתום לב בהתאם לס' 15 לחוק.

26. סעיף 15 לחוק מונה שורה של נסיבות בהן תחול הגנת תום הלב. מדובר בנסיבות בהן סבר המחוקק, כי קיים אינטרס ציבורי חשוב להגן בהן על הביטוי (שנהר, בעמ' 249).

הנסיבות המנויות בסעיף 15 לחוק מתחלקות לשלוש קבוצות:

א. נסיבות בהן חלה חובה על המפרסם לעשות את הפרסום, או שהיה לו עניין אישי כשר המצדיק את הפרסום (ס"ק 2, 3, 8 ו-10).

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 69232-02-25 בר נ' פרץ גופמן תורג'מן

- ב. הפרסום מהווה הבעת דעה על אנשי ציבור או עניין ציבורי, הבעת דעה בהליך שיפוטי, ביקורת על יצירה והבעת דעה על-ידי הממונה על הנפגע (ס"ק 4-7).
- ג. הגנות נוספות: אי-ידיעה על קיום הנפגע או על הנסיבות מהן משתמעת לשון הרע, דהיינו, מקרים בהם סבר המפרסם שהפרסום עוסק בדמות בדיונית (ס"ק 1; עיינו: **שנהר**, בעמ' 328-329); פרסום במסגרת דין וחשבון על אסיפה פומבית או ישיבה של תאגיד (ס"ק 9); מסירת ידיעה לעורך של אמצעי תקשורת (ס"ק 11); הפרסום נעשה בשידור חי (ס"ק 12).
27. רשימת הנסיבות הנ"ל היא רשימה סגורה ולצורך הכרעה האם התקיימו אחת או יותר מהנסיבות הנ"ל יש לבצע בחינה על-פי קנה מידה אובייקטיבי ואין לייחס חשיבות לאמונתו הסובייקטיבית של המפרסם בדבר התקיימות אותן נסיבות (**שנהר**, בעמ' 251). נטל ההוכחה כי הגנה כלשהי מההגנות הנ"ל מתקיימת – מוטל על המפרסם (הנתבעת בענייננו), ובמסגרת זו יהא עליו להוכיח כי עשה את הפרסום במסגרת אחת הנסיבות המנויות בסעיף 15 לחוק וכי עשה את הפרסום בתום לב (שם, בעמ' 254-255).
28. הנתבעת, שאינה מיוצגת, לא טענה מפורשות לאף אחת מן הנסיבות המנויות בסעיף 15. תגובת הנתבעת יכולה להיחשב באופן דחוק כטענה לפי סעיף קטן 6 שעניינו בביקורת על יצירה שפרסם הנפגע או הציג ברבים, כאשר הביקורת כוללת "**הבעת דעה על אופיו, עביו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה יצירה**".
- היצירה בענייננו הוא הסרטון שהעלתה התובעת לערוץ ה-YouTube שלה, אולם ההתבטאות של הנתבעת על עברה כביכול של התובעת, אינו מהווה ביקורת על דברים שנתגלו מן היצירה. זאת ועוד, סעיף 16(ב) לחוק קובע כי כאשר המפרסם פרסם דבר שידע כי אינו אמת, או שלא נקט באמצעים סבירים לפני הפרסום לבדוק האם הוא אמת, אזי חזקה שהפרסום **לא** נעשה בתום לב.
- לפיכך, לא עומדת לנתבעת הגנת תום הלב.

הטענה בדבר "תביעת השתקה":

29. הנתבעת העלתה טענה, כי התביעה בהליך דנן היא "תביעת השתקה" (SLAPP - Strategic Lawsuit Against Public Participation).
- ברע"א 1954/24 וקנין נ' קיבוץ ניר דוד - **אגודה שיתופית** (7.1.2025) עמד כב' המשנה לנשיא נ' סולברג על מהותן של תביעות השתקה (בפסקה 19):

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 69232-02-25 בר נ' פרץ גופמן תורג'מן

"בתמצית שבתמצית, מדובר על דפוס פעולה שבמסגרתו גורמים בעלי כוח וממון עושים שימוש בתביעות משפטיות, לשם השתקת שיח ציבורי וביקורת המופנים כלפיהם. ה'עוקץ' במהלך האמור, הוא שלא תלות בתוצאתן של התביעות, הרי שכבר עצם החשיפה להליכים המשפטיים – שיהיו, במרבית המקרים, הליכי לשון הרע – יש בה כדי להשית מחירים כבדים על נתבעים, ועל כן גם כדי לייצר 'אפקט מצנן', ולהרתיע את הרבים מנטילת חלק בשיח הציבורי ומהשמעת ביקורות על 'שחקנים חזקים'."

30. בענייננו, התובעת היא אדם פרטי, אינה מהווה אישיות "בעלת כוח וממון", כשהיא אף אינה מיוצגת בהליך ואין "פער כוחות" בינה לבין הנתבעת. בנסיבות אלה, הטענה בדבר "תביעת השתקה" אינה רלוונטית בעניינה של התובעת.

הפיצוי לתובעת:

31. משהוכיחה התובעת כי הנתבעת פרסמה אודותיה פרסום המהווה לשון הרע, ומשלא עלה בידי הנתבעת להוכיח כי הפרסום נהנה מאחת מההגנות הקבועות בחוק, יש לדון בסוגיית הפיצוי לתובעת בגין פרסום לשון הרע.

32. התובעת, שאינה מיוצגת, טענה בכתב התביעה בסוגיית הפיצוי: **"אני התובעת, מבקשת פיצוי כספי מהנתבעת בשל לשון הרע זה שעשתה ופגעה באמינותי ושמי הטוב. ובשל כך גרמה לי למתח רב וסבל נפשי ובכך גם החמרה במצבי הבריאותי"**. התובעת העמידה את סכום הפיצוי אותו היא תובעת על 150,000 ₪.

התובעת לא הביאה ראיות לעניין החמרה הנטענת במצבה הבריאותי, ולא הגישה חוות דעת רפואית שתמוך בטענתה זו (בניגוד להוראת תקנה 15(א)(2) לתקנות סדר הדין האזרחי).

33. נראה שהתובעת (שכאמור אינה מיוצגת) מתכוונת בכתב התביעה לפיצוי ללא הוכחת נזק לפי סעיף 7א(ב) לחוק איסור לשון הרע, הקובע:

"במשפט בשל עוולה אזרחית לפי חוק זה רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע לשלם לנפגע פיצוי שלא יעלה על 50,000 שקלים חדשים, ללא הוכחת נזק."

34. בהתאם לפסיקת בתי המשפט, גובה הפיצוי נאמד לפי כלל נסיבות העניין, כאשר התקרה הסטטוטורית (50,000 ₪) אינה נפסקת באופן אוטומטי.

על בית המשפט לשקול בעת קביעת שיעור הפיצוי: מהו היקף הפגיעה בנפגע (התובעת) – טיב הפרסום והיקפו, מעמדו של הניזוק בקהילתו, ההשפלה שהייתה מנת חלקו והתנהגות הצדדים להליך.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 69232-02-25 בר נ' פרץ גופמן תורג'מן

35. בת"א (שלום ב"ש) 7284/06 **כרמיאלי (קזמין) נ' חרמון** (31.12.2013) חויבו עיתון "הארץ" וכתבת בעיתון בגין פרסום כתבה בה נכתב, כי "**בשיחות פנימיות עם אנשי משרד העבודה טען חרמון כי היא נערת לווין...**". באותו מקרה הועמד הפיצוי (ללא הוכחת נזק) על 20,000 ₪.

בת"א (שלום אש"י) 2841-10-19 **כהן נ' בסט** (6.2.2024) חויבה אחת הנתבעות בתשלום פיצוי בסכום של 15,000 ₪ בגין פרסום ברשת ה-Facebook בו כינתה את התובעת (באותו הליך) בשמות גנאי לרבות "**השרמוטה הנערת ליווי**", כשהפרסום בוצע במסגרת סכסוך על רקע משפחתי.

בת"א (שלום ק"ג) 57413-06-20 **עמנואלוב נ' שטרית** (18.9.2022) חויבה הנתבעת (יורשת המנוח) בתשלום פיצוי בסך 7,000 ₪ בגין כך שהמנוח אמר בהזדמנויות שונות כי התובעת (שהיא אישה חרדית) אינה יהודיה וכינה אותה: "**גויה**", "**אבא שלך גוי**", "**יש לך טומאה של גוי**" וכינויים נוספים.

36. בעניינינו, כתב התביעה עוסק בפרסום אחד, שלדברי התובעת הופיע במשך כחמישה ימים בלבד עד אשר היא (התובעת) מחקה אותו (סעיף ג(1) לכתב התביעה). התובעת אמנם ציינה כמה צופים צפו בסרטון, אולם היא לא סיפקה מידע לגבי מספר הצופים שהיה באפשרותם לצפות בתגובה שפרסמה הנתבעת עד שזו נמחקה.

התובעת גם לא הביאה ראיות על כך שהפרסום פגע במעמדה בקרב מנויי או צופיי ערוץ ה-YouTube שהיא מנהלת.

כמו כן, יש ליתן את הדעת לכך שרבים מקוראי התגובות אינם נותנים לנכתב בהן משקל רב, ומתייחסים לתגובות כ"**דברי הבל ברמה ירודה**, שכל בר דעת מבין כי אין לייחס להן כל משקל" (דברי כב' השופט (בדימוס) א' רובינשטיין ברע"א 4447/07 **מור נ' ברק אי.טי.סי. [1995] החברה לשירותי בזק בינלאומיים בע"מ**, פ"ד סג(3) 664, 752 (2010)).

37. נוכח דברים אלה מחד, ואופי הפרסום שיש בו לבזות מאידך, אני מעמידה את שיעור הפיצוי ללא הוכחת נזק על סך של 9,000 ₪.

סוף דבר:

38. אני מקבלת את התביעה באופן חלקי ומחייבת את הנתבעת לשלם לתובעת סכום של 9,000 ₪.

39. כמו כן, אני מחייבת את הנתבעת לשלם לתובעת הוצאות משפט, בסך של 1,000 ₪.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 69232-02-25 בר נ' פרץ גופמן תורג'מן

40. הסכומים ישולמו בתוך 30 יום מהיום, שאם לא כן יישאו ריבית שקלית כדין מהיום ועד התשלום המלא בפועל.

המזכירות תמציא את פסק הדין לתובעת ולנתבעת ותסגור את התיק.

ניתן היום, כ"ה שבט תשפ"ו, 12 פברואר 2026, בהעדר הצדדים.

ענבל קרון, שופטת